

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/47/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3616201961
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3616201961.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Alice Beňovej v spore žalobcu Y., proti žalovanému S., o zaplatenie 822,50 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 11.septembra 2018, č. k. 6C/109/2016-103, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej vyhovujúcej časti potvrďuje.

Vo výroku o náhrade trov konania rozsudok súdu prvej inštancie zmeňuje tak, že žalovanému priznáva právo na náhradu trov konania v rozsahu 53,54 %.

Žalobcovi priznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 190, 90 eur s 5, 25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 240, 90 eur od 22. 02.2014 do 11.08.2014 v sume 5, 92 eur, s 5, 15 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 190, 90 eur od 12.08.2014 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol. Žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 822,50 eur s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 822,50eur od 22.02.2014 do zaplatenia a náhrady trov konania. Súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom sp. zn. 6C/109/2016-65 (prvým v poradí) zo dňa 01.06.2017 tak, že zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 518,50 eur s 5,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 518,50 eur od 22.02.2014 do zaplatenia. Vo zvyšku žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania vo výške 26,08%. Na odvolanie žalovaného bol uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 4Co/327/2017-80 rozsudok súdu prvého stupňa zrušený a vrátený na nové konanie v ktorom súd prvého stupňa opätovne posúdil platnosť zmluvy o domácom servise č. XXXXXXXXXX zo dňa 12.06.2013. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá dňa 12.06.2013 zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej bola žalovanému poskytnutá suma 800 eur za odplatu 38% z poskytnutej sumy, t.j. vo výške 304 eur. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX uzatvorenej dňa 12.06.2013 súd prvej inštancie zistil, že žalobca ako veriteľ uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere so žalovaným ako dlžníkom podľa ktorej žalobca poskytol žalovanému úver v sume 800 eur, pričom žalovaný sa zaviazal zaplatiť žalobcovi celkovú sumu 1104eur, ktorá pozostávala z poskytnutého úveru 800 eur, odplaty 304 eur, ktorú sumu sa žalovaný zaviazal splácať v 13-ich mesačných splátkach, pričom prvé tri mesačné splátky po 4 eur boli splatné k 10. dňu v mesiaci a 10 ďalších mesačných splátok po 109,20 eur bolo splatných v 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky, pri RPMN 67,70% , priemernej RPMN 48,52%. Zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľských úveroch teda zmluva je

bezúročná, preto žalobcovi prináleží len odplata 800 eur titulom bezdôvodného obohatenia. Žalobca úver zosplatnil k 21.02.2014, pričom ku dňu zosplatnenia predstavovala istina 822,50 eur, ktorú žalobca v konaní vymáhal. Zo Zmluvy o poskytovaní domáceho servisu č.XXXXXXXXXX zo dňa 12.06.2013 vyplýva, že žalovaný uzavrel so žalobcom zmluvu o domácom servise, ktorý predstavoval konzultačné a nadštandardné služby k zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.06.2013. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 3 ods.1, § 39, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka; § 3 odsek 3, § 4 ods.8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa ; § 9 ods. 2 písm. f/, i/,k/, ods.7, ods. 10, § 11 ods.2 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu v istine vo výške 190,90 eur s 5,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 240,90 eur od 22.02.2014 do 11.08.2014 v sume 5,92 eur, s 5,15% úrokom z omeškania ročne zo sumy 190,90 eur od 12.08.2014 do zaplatenia je dôvodná, pretože medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX dňa 12.06.2013, ktorú treba považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle znení citovaných zákonných ustanovení, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver v celkovej výške 800 eur, s úrokom 20 % ročne a odmenou 18 % ročne čo je 38 % z istiny, ktorý úrok nepochybne presahuje úroky za úvery v bankách v čase uzavretia zmluvy a takto dojednaný úrok z úveru je neprimerane vysoký a teda v rozpore s dobrými mravmi. V čase uzavretia zmluvy predstavovali priemerné úrokové miery z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny / stav a nové obchody/ pri spotrebiteľských úveroch od 1-5 rokov za rok 2013 11,16% ročne čo je takmer 3,5 krát viac, teda v tom spočíva neprimeranosť dojednaného úroku z úveru. V zmluve absentuje termín konečnej splatnosti úveru čo je obligatórna zákonná náležitosť úveru v rozpore s § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva neobsahuje celkovú splatnosť úveru, neobsahuje výšku, počet a termíny splátok, nie je zrejmé v mesačnej splátke akú časť tejto splátky úveru tvorí istina, akú časť úrok a akú časť iné poplatky, tiež v zmluve absentuje riadne uvedenie úrokovej sadzby v primeranej výške podľa § 9 ods.2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z. z., z dôvodu, že výška úroku 18% odmena + 20% úrok spolu 38% viac ako trojnásobne prevyšuje úroky za úvery v bankách v eurozóne platné v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, preto je potrebné podľa § 11 ods.1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Zmluva o poskytovaní domáceho servisu č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.06.2013 je zmluva závislá od zmluvy o úvere, pretože tá spočíva v inkase splátok zo zmluvy o úvere, vo vedení splátkového kalendára, v upozornení na nesplácanie úveru, teda z činností, ktoré sa nedajú poskytnúť oddelene od samotného úveru. Na podklade takejto zmluvy nie je poskytované žiadne reálne protiplnenie, za ktoré by už nebola dohodnutá odmena v podobe úroku a poplatku za poskytnutie úveru už v pôvodnej zmluve a uzavretím tejto zmluvy sa veriteľ snaží obísť ustanovenie § 9 ods.10 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy tým, že časť odplaty za poskytnutie úveru „ skrýva“ do osobitnej zmluvy podľa ktorého sa veriteľovi sa zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený spotrebiteľský úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo poskytnutia spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok, teda zmluva o domácom servise je v rozpore so zákonom a je teda absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom súd k tejto absolútnej neplatnosti prihliadol z úradnej povinnosti. Žalovaný má právo len na vydanie bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o domácom servise na ktorú žalovaný zaplatil sumu 327,60 eur a na zmluvu o úvere žalovaný zaplatil sumu 281,50 eur čo je spolu suma 609,10 eur čo v konaní nebolo sporné. Žalobca má preto nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, teda toho čo žalovaný od žalobcu obdržal zo zmluvy o úvere teda sumu 800 eur po odpočítaní toho čo žalovaný na obe zmluvy zaplatil čo je suma 609,10 eur a rozdiel je 190,90 eur, ktorý musí žalobcovi žalovaný zaplatiť. Žalovaný na úver zaplatil sumu 231,50 eur a sumu 50 eur žalovaný zaplatil dňa 11.08.2014, teda až potom čo bola výzva žalobcu na plnenie bezvýsledná / dňa 21.02.2014, pričom súd priznal úrok žalobcovi z omeškania odo dňa nasledujúceho po bezvýslednosti výzvy teda od 22.02.2014 do zaplatenia. Žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie sumy 190,90 eur s 5,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 240,90 eur od 22.02.2014 do 11.08.2014 / suma 50 eur bola uhradená 11.08.2014/ v sume 5,92 eur , s 5,15% úrokom z omeškania ročne zo sumy 190,90 eur od 12.08.2014 do zaplatenia. Súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná vo výške 190,90 eur. Zmluva o domácom servise je absolútne neplatná, vo vzťahu k poskytnutej službe súd nezistil žiadne finančné poradenstvo alebo výhodu žalovaného preto takéto konanie žalobcu je v rozpore s § 9 ods.7 a ods.10 zákona č. 129/2010 Z. z., lebo vymedzením tejto služby bola zvýšená odplata spojená s poskytnutím úveru čo snahou žalobcu obchádzať zákon teda zmluva o domácom servise je absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Žalovaný uhradil na domáci servis bez právneho dôvodu sumu 327,60 eur, ktorú súd započítal do plnenia na úver, teda 800 eur titulom bezdôvodného obohatenia,

ktorú sumu žalovaný od žalobcu obdržal titulom plnenia zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 12.06.2013 čo nebolo v konaní sporné mínus úhrada na úver 281,50 eur je suma 518,50 eur mínus úhrada na domáci servis 327,60 eur je suma 190,90 eur. V tejto časti je nárok žalobcu dôvodný. Súd preto zaviazal žalovaného aby zaplatil žalobcovi sumu 190,90 eur s 5,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 240,90 eur od 22.02.2014 do 11.08.2014 v sume 5,92 eur, s 5,15% úrokom z omeškania ročne zo sumy 190,90 eur od 12.08.2014 do zaplattenia. Výška úroku z omeškania je v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka spojeného s nar. vlády č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení platnom v čase omeškania, ktorým sa vykonáva Občiansky zákonník 0,25% ECB + 5 percentuálnych bodov a od 12.08.2014 0,15% ECB + 5 percentuálnych bodov čo je 5,15% ročne. Súd žalobu nad sumu 190,90 eur do sumy 822,50 eur s príslušenstvom, ktorý tvorí zákonom stanovený úrok z omeškania ako nedôvodnú zamietol z dôvodu, že posúdil úver ako bezúročný a bez poplatkov a zmluvu o domácom servise posúdil ako absolútne neplatný právny úkon, teda žalobcovi vznikol len nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, teda toho, čo žalovanému poskytol po odpočítaní toho čo žalovaný zaplatil. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods.2 CSP tak, že žalovanému ktorý mal v spore väčší úspech súd náhradu trov konania nepriznal, lebo mu žiadne trovy v tomto konaní nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku vo vyhovujúcej výrokovej časti a vo výroku o náhrade trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Žalovaný mal za to, že nárok žalobcu je premlčaný, v dôsledku čoho vzniesol námietku premlčania. Za začiatok plynutia premlčacej doby je podľa žalovaného potrebné považovať deň 22. februára 2014, kedy začala pre žalobcu plynúť subjektívna, ako aj objektívna premlčacia doba, ktorá tak uplynula dňa 22. februára 2016, a teda pokiaľ žalobca podal žalobu až po uplynutí subjektívnej premlčacej doby, a to po dni 22. februára 2016, doručená súdu prvej inštancie dňa 09.mája 2016, je celý nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčaný. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/301/2011 z ktorého vyplýva, že súd musí v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia posúdiť námietku premlčania komplexne z hľadiska ustanovenia § 107 Občianskeho zákonníka a aj bez námietky účastníka z úradnej povinnosti skúmať aj to, či sa na danú vec vzťahuje trojročná alebo desaťročná objektívna premlčacia doba. Ďalej uviedol, že ak je určitý úkon absolútne neplatný, nastáva jeho neplatnosť priamo zo zákona už v čase jeho urobenia. Ani pri uplatnení princípov spravodlivosti a dobrých mravov pri výkone práv a povinností nemá súd možnosť dodatočne zväžiť, či absolútnu neplatnosť úkonu uzná alebo neuzná. Na dôvod zakladajúci absolútnu neplatnosť právneho úkonu musí súd vždy prihliadnuť, a to aj bez návrhu. Právomoc súdu stanoviť z úradnej povinnosti, či je podmienka nečestná, znamená vytvoriť vhodné prostriedky na ochranu spotrebiteľa voči neprijateľným zmluvným podmienkam. Ďalej mal za to, že vzhľadom na prevažný úspech v spore mu vzniklo právo na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie vôbec neskúmal trovy konania, ktoré žalovaný vynaložil v súvislosti s právnymi službami, ktoré mu boli poskytnuté advokátom v súvislosti s podanými odvolaniami. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a vo výroku o náhrade trov konania zmenil tak, žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že súd prvej inštancie posúdil zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 12.06.2013 za bezúročnú a bez poplatkov. Právny úkon preto súd prvej inštancie neposúdil ako neplatný a teda nebolo možné aplikovať právnu úpravu bezdôvodného obohatenia konkrétne § 107 Občianskeho zákonníka, ale všeobecne ustanovenie v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka. Premlčacia doba teda začala plynúť dňa 22. februára 2014 a skončila 22.februára 2017. Žalobca uplatnil svoje právo žalobou dňa 09. mája 2016, teda pred uplynutím premlčacej doby, a preto nie je možné nárok žalobcu považovať za premlčaný. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a zaviazal žalovaného k náhrade trov konania.

4. Žalovaný v písomnej replike k vyjadreniu žalobcu uviedol, že na svojej argumentácii uvedenej v odvolaní trvá.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval dôležitý verejný záujem, v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok

súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej výrokovej časti je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť a vo výroku o náhrade trov konania podľa § 388 CSP zmeniť.

6. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v istine vo výške 190,90 eur s 5,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 240,90 eur od 22.02.2014 do 11.08.2014 v sume 5,92 eur, s 5,15% úrokom z omeškania ročne zo sumy 190,90 eur od 12.08.2014 do zaplataenia, dôvodná. Uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzatvoreniu spotrebiteľskej zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX dňa 12.06.2013 (ďalej len „zmluva o úvere“). Po preskúmaní zmluvy o úvere súd prvej inštancie zistil, že absentujú zákonné náležitosti úveru v rozpore s § 9 ods. 2 písm. f/, i/, k/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v dôsledku čoho je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov. Zmluvu o poskytovaní domáceho servisu č. XXXXXXXXXX zo dňa 12.06.2013 posúdil ako zmluvu uzatvorenú v rozpore so zákonom, a preto mal za to, že táto je absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

7. Žalovaný v podanom odvolaní namietal premlčanie žalobcom uplatneného nároku. Mal za to, že je potrebné aplikovať dvojiročnú subjektívnu lehotu podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Za začiatok plynutia premlčacej doby je podľa žalovaného potrebné považovať deň 22. februára 2014, kedy začala pre žalobcu plynúť subjektívna, ako aj objektívna premlčacia doba, ktorá tak uplynula dňa 22. februára 2016.

8. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka v platnom znení, Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojiročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

9. Podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v platnom znení, Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo

10. Pre vzťah tzv. všeobecnej trojiročnej premlčacej doby podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka a premlčacej doby podľa ďalších ustanovení zákona platí, že všeobecná premlčacia doba bude plynúť iba tam, kde nie je stanovená iná dĺžka (resp. iný začiatok jej plynutia) v ďalších ustanoveniach Občianskeho zákonníka. Špeciálne je tak stanovená premlčacia doba pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Ak je teda predmetom konania právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, špeciálna právna úprava premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka vylúči aplikáciu všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Argumentum a contrario, pokiaľ v danej veci nie je predmetom konania právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, nemožno ani aplikovať osobitné ustanovenia o dĺžke a plynutí premlčacej doby podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ale premlčanie sa bude spravovať ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka.

11. Za bezdôvodné obohatenie je možné podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka považovať len majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. V predmetnom konaní si žalobca uplatňoval nárok vyplývajúci z uzatvorenej spotrebiteľskej zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX dňa 12.06.2013 ako aj zmluvy o poskytovaní domáceho servisu č. XXXXXXXXXX zo dňa 12.06.2013 (ďalej len „zmluva o poskytovaní domáceho servisu“). Súd prvej inštancie neposúdil zmluvu o úvere ako neplatnú, ale túto podľa príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch posúdil ako bezúročnú a bez poplatkov. Súd prvej inštancie však ako neplatnú posúdil zmluvu o poskytovaní domáceho servisu pre rozpor s § 39 Občianskeho zákonníka.

12. Plnenie žalovaného na zmluvu o poskytovaní domáceho servisu by vzhľadom na neplatnosť tejto zmluvy bolo možné posúdiť ako nárok žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia (plnenie z neplatného právneho úkonu). Odvolací súd je však toho názoru, ktorý navyše prezentoval aj vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí č. k. 4Co/327/2017-80 zo dňa 24. mája 2018, že zmluvu o poskytovaní domáceho servisu nemožno posudzovať samostatne, ale len vo vzťahu k zmluve o úvere. Predmetom zmluvy o poskytovaní domáceho servisu je „úprava vzájomných práv a povinností zmluvných strán pri využívaní domáceho servisu klientom“, pričom domáci servis je poskytované konzultačných a

nadštandardných služieb, ktoré spočívajú v starostlivosti o klienta pri poskytnutí úveru na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 12.06.2013. Predmetná zmluva o poskytovaní domáceho servisu nemôže obstať samostatne, pretože bez existencie zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 12.06.2013 nemá táto zmluva žiaden zmysel. Pokiaľ teda bola táto zmluva o poskytovaní domáceho servisu posúdená ako neplatná, táto neplatnosť má účinky od začiatku, t. j. ex tunc. V prípade, ak teda žalovaný plnil v dôsledku tejto zmluvy, toto plnenie je potrebné považovať za plnenie žalovaného na základe uzatvorenej platnej zmluvy o úvere.

13. Žalobca žalovanému zmluvou o úvere poskytol úver v celkovej výške 800,- eur s úrokom 20 % ročne a odmenou 18% ročne. Istina predmetného úveru preto predstavovala sumu 800,- eur. V konaní bolo preukázané, že žalovaný zaplatil žalobcovi celkom sumu 609,10 eur, pozostávajúcu s platby v dôsledku neplatnej zmluvy o poskytovaní domáceho servisu vo výške 327,60 eur a zmluvy o úvere vo výške 281,50 eur. Súd prvej inštancie posúdil zmluvu o úvere ako bezúročnú a bez poplatkov. Keďže podľa názoru odvolacieho súdu aj plnenie z neplatnej zmluvy o poskytovaní domáceho servisu je potrebné prirátat' na plnenie zmluvy o úvere a výška takéhoto plnenia nedosiahla sumu istiny poskytnutého úroku, t. j. sumu 800,- eur, v predmetnej veci nevznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tak na strane žalovaného, ako aj na strane žalobcu, keďže ide v rozdiel medzi poskytnutou sumou úveru žalobcom a plnenia, ktoré poskytol žalovaný žalobcovi o sumu vo výške 190,90 eur, na ktorú má nárok žalobca z titulu zmluvného plnenia poskytnutého žalovanému, a teda nie z dôvodu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Preto v danej veci nie je možné aplikovať ustanovenia § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka o premlčacej dobe pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale je potrebné aplikovať ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka o všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Pokiaľ teda premlčacia doba v predmetnej veci začala plynúť dňa 22.02.2014 (odo dňa nasledujúceho po bezvýslednosti výzvy), všeobecná trojročná premlčacia doba uplynula dňa 22.02.2017. Žalobca uplatnil nárok na súde dňa 09.05.2016, t. j. v rámci plynutia premlčacej doby včas. Námietka premlčania žalovaného je preto nedôvodná.

14. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej výrokovej časti podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. Čo sa týka náhrady trov prvoinštančného konania, odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie zmeniť. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný mal v spore väčší úspech, no náhradu trov konania mu nepriznal, lebo mu žiadne trovy v tomto konaní nevznikli. Odvolací súd s týmto právnym názorom súdu prvej inštancie nesúhlasí. Žalovanému v konaní vznikli trovy konania, ktoré je mu potrebné podľa pomeru úspechu priznať /§ 255 ods. 1 CSP/. Žalobca v konaní uplatnil nárok na zaplatenie sumy 822, 50 eur s príslušenstvom. Súd žalobcovi priznal nárok na zaplatenie sumy 190,90 eur s príslušenstvom. Žalobca bol úspešný v rozsahu 23,21 % a žalovaný v rozsahu 76,79 %. Čistý úspech žalovaného bol v rozsahu 53,58 %. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 53,58 %.

16. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalobca. Odvolací súd preto žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).